

НОВА ЗОРЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ. Засноване 7 січня 1926 р. Б. Блаженним мучеником єпископом Григорієм Хомишиним.
Відновлене 27 березня 1991 р. Б. ісповідником віри єпископом Софроном Дмитерком ЧСВВ

★ Колонка редактора

«СПРАВЖНИЙ ПІСТ — ЦЕ ЗДАВЛЕННЯ У СОБІ ЛИХИХ ПОЖАДАНЬ, ОБМОВИ, БРЕХНІ, КРИВОПРИСЯГИ»

Дорогі друзі. Ми роздумуємо над словами Св. Василя Великого про справжній піст. Святий, серед багатьох різних повчань, гарно дав визначення правдивого посту, який полягає у «віддаленні від себе зла, у здержливості язика, у стриманості себе від гніву та у здавленні в собі лихих пожадань, обмови, брехні, кривоприсяги». Ми, християни, стараємося провести цей час Чотиридесятиці з користю для наших душ і так, як цього навчає свята Церква, бо як каже сам Господь: «Бо яка користь людині здобути світ увесь, а занепасти свою душу? Що бо людина може дати взамін за власну душу?» (Мк. 8,36-37). Тому і піст прагнемо пережити з користю для наших душ, стараючись єднатися з Богом та здавлювати в собі всяке зло, творячи добро, як цього навчає апостол Павло: «Не дозволяй, щоб зло тебе перемогло, але перемагай зло добром» (Рим. 12,21). Тому сьогодні ми думками зупинимося над тим, як важливо здавлювати у собі всяке зло і творити конкретне добро.

У щоденному нашому житті ми зустрічаємося з таким явищем, з чим свого часу не зміг змиритися апостол Павло. Читаючи його рядки, ми розуміємо, що так само, як людині його часу, так і нам є дуже непросто жити по-християнськи і бути праведними. Це вимагає від людини великих зусиль, і то щоденних, і, звичайно, Божої допомоги. Апостол каже про себе, а в його словах багато хто з нас впізнає себе: «Адже знаємо, що закон духовний, а я тілесний, проданий під гріх. Бо, що роблю, не розумію: я бо чиню не те, що хочу, але що ненавижду, те роблю... Бо не роблю добра, що його хочу, але чиню зло, якого не хочу. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то тоді вже не я його виконую, але гріх, що живе в мені. Отож знаходжу (такий) закон, що, коли я хочу робити добро, зло мені накладається; мені бо милій, за внутрішньою людиною, закон Божий, але я бачу інший закон у моїх членах, який воює проти закону мого ума і підневолює мене до законів гріха, що в моїх членах. Нещаслива я людина!» (Рим. 7, 14-15. 19-24).

Закінчення на стор. 2

Переможці митрополичої премії серед журналістів

14 березня в готелі «Станіславів» м. Івано-Франківська відбувся традиційний медіа-форум «Церква і журналістика». Зустріч представників ЗМІ розпочалася з вітального слова Архієпископа і Митрополита Івано-Франківського Кир Володимира Війтишина.

У своєму слові Владика подякував журналістам за присутність на форумі, а також відзначив, що справжній журналіст обов'язково повинен бути служителем Правди.

Серед іншого, Кир Володимир нагородив переможців Митрополичої премії серед журналістів. Як анонсувалося раніше, конкурс проходив у двох категоріях: «Світські ЗМІ» та «Церковні ЗМІ».

Отож, перемогу в першій категорії розділили між собою співавтори літературно-документального видання «Незламний воїн Христовий» п. Вікторія Плахта та п. Наталія Димніч.

Серед «Церковних ЗМІ» комісія віддала перемогу п. Мар'яні Стринаглюк, яка проводить цикл радіопередач про Світочів нашої Церкви.

Переможці отримали відповідні дипломи та грошову винагороду від Митрополита Володимира.

Цей тиждень в подіях

17 березня 1874 р.

в Келечині народився о. монс. Августин Волошин — український політичний, культурний, релігійний діяч, греко-католицький священик, у 1938 р. — прем'єр-міністр Карпатської України, у 1939 р. — президент Карпатської України, Герой України (посмертно).

17 березня 1917

Створено Українську Центральну Раду.

19 березня 1930 р.

у м. Ржищів Київської області народилася Ліна Костенко — українська письменниця-шістдесятниця, поетеса. Лауреат Шевченківської премії (1987), премії Антоновичів (1989), премії Петраки (1994). Почесний професор Києво-Могилянської академії, почесний доктор Львівського та Чернівецького університетів.

21 березня

Всесвітній день поезії.

Чи потрібне мертвим сміття?

Українська Греко-Католицька Церква не вперше просить своїх вірян відмовитися від штучних квітів та вінків на могилах. Але традиція, яка вкоренилася на наших землях від більшовиків і яка не несе жодної богословської символіки, продовжує жити в українських містах та селах.

Продовження на стор. 5

Не перетворюймо Святу Літургію на рутину

У минулому номері «Нової Зорі» була надрукована стаття про поведінку у церкві наших дітей. Я дуже часто усвідомлю просту істину: перш ніж виховувати дітей, погляньмо на поведінку дорослих. Поміркуймо сьогодні про це.

Продовження на стор. 6

Напередодні

Старуня готується до приїзду Патріарха

стор. 3

Роздуми

Чи дорогі ліки від депресії?

стор. 4

Про те, що хвилює

Специфічні бігборди — спосіб профілактики ВІЛ-інфекції чи деградація?

стор. 7

★ Голос Церкви

Папа Франциск: Бог не спостерігає збоку, але входить в нашу історію, щоб спасати

Хоч в нашому житті присутні слабкість та гріхи, це не повинно ставати причиною відчаю, адже Бог більший від наших обмежень, від нашої слабкості, гріхів та невірності. На цьому наголосив Папа Франциск перед проказуванням молитви «Ангел Господній» у неділю, 11 березня 2018 р., зазначаючи, що віра дає нам «велику та справжню надію на Бога Отця, багатого милосердям».

«Бо так Бог полюбив світ, що дав свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне», — ці Христові слова, сказані під час діалогу з Никодимом, підсумовують, як зауважив Святіший Отець, «тему, що перебуває в центрі християнського звiщення», тобто, «навіть і тоді, коли ситуація здається безнадійною, Бог втручається, пропонуючи людині спасіння та радість». Він не спостерігає

збоку, але «входить в історію людства, вмишується в наше життя, щоб оживити його Своєю благодаттю та спасти».

«Ми покликані прислухатися до цього звiщення, відкидаючи спокусу почуватися в безпеці самі по собі, прагнення применшити роль Бога, претендуючи на абсолютну свободу від Нього та Його слова. Коли віднаходимо мужність визнати те, чим ми є, а для цього потрібна мужність, то побачимо, що ми є людьми, покликаними рахуватися з власною слабкістю та обмеженнями», — сказав Папа, додаючи:

«Може трапитися, що нас опанує тривога, неспокій щодо завтрашнього дня, страх перед обличчям хвороби чи смерті. І це пояснює, чому чимало людей, шукаючи вихід, звертають, іноді, на небезпечні манівці, як, наприклад, тунелі наркотиків чи забобон, або ж руйнівних магiчних ритуалів».

У цьому контексті Святіший Отець наголосив, що пізнавати свої обме-

ження та слабкості корисно, але «не для того, щоби впадати у відчай», але щоб «жертвувати їх Господеві». Він же «допомагає нам, виводячи на шлях зцілення», ведучи нас «за руку» й ніколи не залишаючи на самоті.

«Ми маємо справжню та велику надію на Бога Отця, багатого милосердям, Який дарував нам Свого Сина, щоб спасти нас, і в цьому — наша радість», — сказав Папа, визнаючи, що не бракує також і смутку. «Але коли ми є справжніми християнами, — додав він, — то є ота надія, маленька радість, яка зростає та дає почуття впевненості. Ми не повинні знеохочуватися, коли бачимо свої обмеження, гріхи та слабкість. Бо там присутній Бог: Ісус вийшов на хрест, щоб нас зцілити».

Саме такою, як зауважив далі Святіший Отець, є Божа любов. І це спонукає нас дивитися на розп'яття, повторюючи: «Бог мене любить». І хоч

існують наші слабкості і гріхи, «Бог є більшим від них». «Нехай же Марія, Мати милосердя, — побажав він, — вкладе у наші серця впевненість у тому, що Бог нас любить. Нехай буде близько до нас тоді, коли відчуваємося самотніми, коли приходиться спокуса здатися перед обличчям життєвих труднощів. Нехай передасть нам почуття Свого Сина Ісуса, аби наш великопосний шлях став досвідом прощення, гостинності та любові».

Вітаючи після проказування молитви присутні на площі Святого Петра у Ватикані групи прочан, Папа привітав, зокрема, студентів з різних частин світу, що зібралися на першій ватиканській гакатон, організований Секретаріатом Святого Престолу з питань комунікацій. «Дорога молоде, — сказав він, — це прекрасно віддавати інтелект, яким Бог нас обдарував, на служіння істині та найбільш потребуючим».

Радіо Ватикану.

★ Колонка редактора

Закінчення. Початок на стор. 1

Цей безпорядок в людині, коли вона одне розуміє, а друге вибирає, має свій початок у первородному гріху, коли наші прародичі вирішили, що своє щасливе життя можуть досягти без Бога. Диявол вклав у їхнє серце зло, тобто бажання жити без Бога, а людина, маючи свободну волю, вирішила поспробувати. Її вибір був остаточним, стався гріх і той гріх безладу й непорядку передається з покоління в покоління. І хоч у хрещенні ми отримуємо прощення первородного гріха, проте наслідки — ота схильність до зла — у нас залишається, нас мордує, нам надокучає і робить нас «нещасливими».

Що ж робити? Як діяти, щоб оте щастя, яким насолоджувалися на початку наші прародичі Адам і Єва, відновити? Поки живемо на землі — триватиме боротьба. Це постійна внутрішня боротьба проти зла, але ця боротьба не може бути пасивною, однак необхідно «добром» боротися проти зла. Тома Кемпійський навчає у своїй книзі «Наслідування Христа» (20) про посядання так: «Змислове посядання тягне тебе, щоб вийти; але коли та година промине, що приносиш ти додому, окрім тягаря на совісті та схвильованого серця?», а в іншому місці (6) говорить про шкоду від невладнаних пристрастей: «Гордий і захланний ніколи не має спокою; вбогий і покірливий в душі заживає глибокого миру. Людина, яка ще не завершила для себе геть чисто, хутко попадає у спокусу і навіть у дрібничках і марницях дається перемогти. Нерозумний і такий, що певною мірою ще тілесний та схильний до змисловості, не легко зможе остаточно відірватися від земних побажань. І тому він нераз сумно відчуває себе, коли від них відвертається, та й будь-чого сердиться, коли йому не вдається. А коли досягне того, чого бажає, зараз непокоїть його недобра совість, тому що дав волю своїй пристрасті, а вона ніяк не веде до того спокою, якого він шукав. Так-то правдивий спокій добувається тим, що ведеться боротьбу з при-

страстями, а не з тим, що їм догджується. Тому нема спокою в серці змислового чоловіка, ані в того, хто віддався світовим справам, а тільки в душі того, хто ревний і духовний».

Окрім здавлення в собі лихих пожадань, християнин покликаний уникати всякої обмови, брехні і кривоприсяги. Можна сказати, що боротьба з собою є дуже різнобічною: боротися зі своїми пожаданнями, з одного боку, і боротися зі своїм язиком, щоб не обмовити ближнього, не сказати неправди і не кривоприсягати, з іншого. Апостол Яків (4,11-12) застерігає: «Не обмовляйте брата, один одного. Хто обмовляє або судить брата свого, той обмовляє закон і закон судить. Коли ж ти закон судиш, то ти не виконавець, а суддя закону. Один лише законодавець і суддя, який може спасти й погубити. Ти ж хто такий, що судиш ближнього?». Обмовляємо ми наших ближніх кожного разу, коли говоримо про їхні погані вчинки, коли ми їх перебільшуємо чи придумуємо, коли ми даємо оцінку наміру людини. Відомий католицький святий Франциск Салезій (1567-1622), казав про себе: «О, як би я хотів, щоб на моїх устах були ще попришивані гудзики з петельками! Тоді я мусив би їх за кожним разом при бесіді розстібувати і таким чином мав би більше часу, щоб перед тим, як говорити, подумати й замислитись».

А підсумком можуть послужити слова апостола Павла для нас, що ходимо до храму, служимо при храмі, називаємося християнами і хочемо з користю прожити час посту: «Жадне погане слово нехай не виходить з уст ваших, а лише гарне, що може в потребі повчати, і щоб це вийшло на користь тим, які чують його. І не засмучуйте Святого Духа Божого, що ним ви названі на день відкуплення. Усяка досада, гнів, лють, крик та хула мусять бути викорінені з-посеред вас разом з усією злобою. Будьте, натомість, добрі один до одного та милосердні, прощайте один одному, як Бог у Христі вам простив» (Еф. 4,29-32).
о. Йосафат БОЙКО, ВС

★ Вісті з Чернівецької єпархії

Вулицями Чернівців пройшла Хресна Дорога

Хрестопоклонна неділя Великого Посту відома жителям Чернівців, як Хресна хода вулицями міста. Щорічна Хресна Дорога стала доброю традицією і щороку збирає сотні вірян. Кожен, хто йде за хрестом рідним містом, в такий спосіб висловлює свою вдячність та любов до Спасителя за Його безмірну жертву.

Цьогорічна Хресна хода, яка відбулася 11 березня, була особливою ще й тим, що проходила з благословення та під духовним проводом першого єпископа Чернівецької єпархії Владика Йосафата Мошича. П'ятиметровий дубовий хрест під супровід страсних пісень, молитви, духовних наук понесли від Катедрального собору Успіння Пресвятої Богородиці вулицями Чернівців.

На спільну молитву зібралися кілька тисяч жителів та гостей міста, духовенство Чернівецької єпархії УГКЦ та римо-католицькі священники.

Цього особливого дня кожний християнин, який йшов за Ісусом, роздумував над страстями Спасителя. Здається, не було жодної людини, котра хоч би частинкою своєї душі не змогла відчути Божественну любов до себе. Хресна

Дорога Чернівцями — це відтворення дороги Спасителя 2000 років тому, проте роздуми над його стражданнями сьогодні додають нам любові, милосердя і співчуття. Адже без цих трьох складових неможливо повернути мир в Україну. Кожен людський крок на Хресній Дорозі, кожна молитовна зупинка — це благання до неба про мир в Україні.

На сьомій стації розважання, в центрі міста, до городян та державної влади звернувся Правлячий Архієрей Владика Йосафат, котрий ще раз нагадав чернівчанам про повернення на центральну площу міста скульптурної композиції «Пієта». Єпископ закликав ревніше молитися за мир, якого чекає Україна.

Хресна Дорога Чернівцями не залишила байдужими жодне людське серце. Сподіваємось, наші молитви почує Бог.

Прес-служба Єпархії.

★ Великопосне

Театралізована Хресна Дорога

Шлях, який пройшов наш Божественний Спаситель від двору Понтія Пилата до гори Голгофи, називаємо Хресною Дорогою. На цій Хресній Дорозі робимо 14 зупинок, так званих 14 стадій. Кожна із них розповідає нам про тяжкі муки та страсті нашого Месії, які для нашого спасіння є дуже цінні, бо саме через них ми усі спаслися.

Протягом Хресної Дороги Ісус Христос навчає кожного із нас терпеливо зносити різні терпіння та незручності, які зустрічаємо у своєму житті. Про ці надзвичайно важкі болі й терпіння нашого Учителя особливо розважаємо у часі Великого Посту. Ми

спішимо до своїх храмів, щоб у цій молитві взяти участь. Та не лише у храмі молимося Хресну Дорогу, але й на будь-якому відпустовому місці, а також можемо побачити її у театралізованому виді.

Молодіжна спільнота «Товариство Українських студентів-католиків «Обнова» м. Івано-Франківська розро-

била театралізовану Хресну Дорогу. Молодь цього Товариства вже не один рік відвідує різні міста й села нашої та інших областей з цією чудовою Великопосною програмою.

Саме ця молодіжна організація 3 березня 2018 року Божого завітала до наших храмів: св. влмч. Димитрія, що в селі Дитятин та Різдва Пресвятої Богородиці, що в с. Нараївка Більшівцівського протопресвітеріату. Молодь ТУСК «Обнова» прибули до нас з театралізованою Хресною Дорогою, яка торкнулася кожної людини, що була присутня на цій чудовій події. Незважаючи на холодну погоду, актори зуміли донести до нас тепло Божої любові та милосердя. Щиро дякую кожному, хто був разом з нами. Особливо дякую отцям, молоді «Обнови», організаторам та всім присутнім. Нехай Господь щедро всіх вас благословить!

о. Микола ЦИМБАЛИСТИЙ.

Молитва до Ісуса Христа

Ісусе, Сину Божий, Ти народився у стаєнці і помер на хресті для нашого спасіння. Промов до свого Небесного Отця в годину моєї смерті: «Отче, прости йому».

Скажи своїй люблячій Матері: «Дивись, ось Твоя дочка, дивись, он Твій син».

Скажи моїй душі: «Сьогодні ти будеш зі мною в раю».

Мій Боже, мій Царю, не відкинь мене в цей час, «Я спраглий», мій Господи, так, моя душа прагне Тебе, безмежного джерела живої води.

Моє життя проминає, мов тінь, начебто є ще час, а ось-ось «і вже кінець усьому».

Мій Спасителю, з цього моменту і на віки вічні «я передаю свого духа у Твої руки» Господи Боже, прийми мою душу. Амінь.

★ Напередодні

Старуня готується до приїзду Патріарха

29 квітня в селі Старуня Богородчанського району відкриють музей імені Блаженного священномученика Симеона Лукача (1893-1964) та підпільної УГКЦ. Це єпископ, котрий за правду заплатив життям. Він жив у часи безбожницького атеїзму, коли радянська влада ліквідувала УГКЦ, а таких, як він, вірних Папі Римському, запроторювала в табори.

У Старуні з 1991 року є чудовий монумент Блаженному. Єпископ Симеон Лукач у бронзі поруч із храмом зустрічає кожного вірного та гостя парафії. Пам'ятник споруджено біля дерев'яної церкви св. Параскеви, збудованої 1903 року.

Мешканці села, де є три греко-католицькі храми, на чолі зі своїми парохами, активно готуються, щоб зу-

стріти поважного гостя, Главу УГКЦ, котрий після Архієрейської Святої Літургії освятить музей.

Музей — дерев'яна бойківська автентична споруда, накрита гонтою на зразок будинку, де жив Симеон Лукач. Це нова будівля, яку нещодавно спорудили. В музею є рукописи Владика, ризи, вервиця, евхаристійний набір, частина іконостасу (райські та

дияконські двері). Одна кімната демонструє побут тодішній часів, речі, які були в кімнаті блаженного. Друга кімната представить церковні речі.

Дмитро Будуйкевич (1942 р.), мешканець с. Старуня, пригадує блаженного Симеона, з яким розмовляв неодноразово. Старунчанин каже, що ще за життя той був святим чоловіком. Великої поваги він удостоївся від людей, бо шанував і малу дитину, і літню, і старця. Обличчя єпископа сяяло неземним світлом, коли він благословляв, розмовляв, вислуховував своїх вірних.

Дмитро Михайлович згадує: «Останній раз ми бачилися 10 жовтня 1961 року. Я і мій родич прийшли на сповідь до о. Симеона, бо наступного дня мали йти до лав радянської армії. Отець Симеон пригостив нас чаєм і поблагословив на щасливу дорогу. Це благословення залишилось зі мною на все моє життя».

Юлія БОЄЧКО.

★ З життя Архієпархії

Новинам без фейків — бути!

В Івано-Франківську відбувся четвертий медіа-форум «Церква і журналістика»

Чи можливі сучасні новини без фейків? Відповідь, вочевидь, у кожного, хто має справу з журналістикою, буде своя. Існує думка, що фейки потрібні, оскільки вони створюють необхідну для інтернет-видань клікабельність та впливають на рейтинг відвідуваності.

Вже вчетверте у Івано-Франківську пройшов медіа-форум «Церква і журналістика», який цьогогоріч був присвячений актуальній темі: «Слово. Правда. Фейк. Чи можливі сучасні новини без фейків?». Представники світських та церковних ЗМІ дискутували над даною тематикою в готелі «Станіславів». Організували зустріч представників ЗМІ з Церквою БО «Благодійний фонд «Апостол», Івано-Франківська обласна спілка журналістів НСЖУ, кафедра журналістики ПНУ ім. В. Стефаніка та Івано-Франківська Архієпархія УГКЦ.

Розпочався захід з вітального слова Архієпископа і Митрополита Івано-Франківського Кир Володимира Війтишина. Владика подякував журналістам за присутність на форумі, а також побажав спільної та плідної співпраці.

«Дуже важливе є те служіння, яке ви виконуєте, будучи журналістами. Я переконаний, що кожен журналіст повинен бути служителем Правди. Більше того, ми всі, незалежно від фаху та роду наших занять, повинні бути служителем тієї Правди, якщо хочемо мати світле майбутнє. Тільки в порозумінні і в єдності можемо побороти неправдиві новини», — звернувся до присутніх Кир Володимир.

Далі Владика нагородив переможців Митрополічної премії серед журналістів. Ними стали п. Вікторія Плахта та п. Наталія Димніч — серед світських журналістів, а серед релігійних журналістів нагороду отримала п. Мар'яна Стринаглюк.

Опісля слово мав заступник головного редактора греко-католицького тижневика «Нова Зоря» о. Іван Стефурак. Священнослужитель переконаний, що, попри всі бажання представників ЗМІ мати високі рейтинги, не можна впасти в «солодку» спокую та подавати неправдиві чи недостовірні новини.

«Ми всі керуємося теорією комунікації, але є ще практика. Мусимо знайти спільні принципи, які б вели до світла. Ми повинні напрацьовувати нову систему, бо сьогодні журналістами є майже всі. Фейк не завжди народжується у полі журналістів, але він стає для правдивої журналістики конкурентом», — зазначив отець.

Дискусію підтримав головний редактор газети «Репортер» п. Андрій Філіпський. Фахівець розділяє думку про те, що фейкові новини, які, здавалося, часто можуть бути абсолютно «невинними», насправді ж несуть велику небезпеку. Проте п. Андрій також

розуміє сучасний стан більшості представників ЗМІ, а тому не виключає й того, що такі новини й надалі будуть з'являтися на просторах Інтернету.

Кожен з присутніх учасників мав можливість висловити свою думку щодо даної тематики. Після жвавого обговорення, більшість все ж визнали, що проблема насправді є і для її подолання потрібно докласти максимум спільних зусиль. Серед пропозицій прозвучали наступні шляхи вирішення цієї проблеми: особиста зустріч, спілкування, співпраця, усунення бар'єрів.

Прес-служба Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ

★ До 160-річчя з часу об'явлень у Люрді

Та, що любить до сліз

160 років тому в маленькому французькому селі Люрд об'явилася Матір Ісуса Христа. Це сталося 11 лютого 1858 року. Зійшла з Неба Та, Котру, згідно з євангельським пророцтвом, усі покоління світу назвуть Блаженною. Саме їй присвячені містичні рядки Одкровення від святого Іоана Богослова. У Біблії цей розділ називається Апокаліпсисом: «І з'явилося на небі велике знамення: жінка, оповита сонцем; під ногами її місяць і на голові її вінець з дванадцяти зірок...»

Бернадетта наближалася до печери в тихій сільській місцевості, де надіялася знайти трішки хмизу, щоб мати могла розпалити в печі і обігріти сім'ю цього холодного зимового вечора. І враз побачила яскравий спалах світла. У печері з'явилася невимовної краси жінка, котра лагідно звернулася до неї. Говорила так невимовно і ласкаво, що дівчинка спочатку розбулилася і не могла запам'ятати слів.

З того часу спокійний ритм сільського життя 14-річної Бернадетти було порушено. Їй не вірили. До їхньої бідної оселі почали навідуватися люди. Не завжди доброзичливі. Деякі насміхалися, називаючи дівчинку хворою фантазеркою. Та найбільш боляче було те, що їй не повірив сам парох. Священик сільської церкви, куди вона щонеділі разом з батьками ходила на Літургію, приступала

до Тайни Сповіді і Святого Причастя. Співала.

Одного разу поріг бідної хатинки переступили жандарми. Вимагали спростування чуток, які вже поширилися далеко за межі її рідного Люрду. Звинувачували у порушенні спокою в провінції. До печери почало сходитися багато людей з навколишніх сіл, і Бернадетті здавалося, що вона вже ніколи не зможе бути тією веселою

вільною дівчинкою, котра бігала на гірські схили села збирати хмиз.

Історичні документи свідчать, що Богородиця об'являлася французькій дівчинці 18 разів. Протягом 6 місяців. Це була неймовірної краси жінка. Неземної. Елегантна, одягнута в довгу білу сукню, її невисоку струнку постать облягав широкий блакитний пояс. Руки тримала ніби складені в молитві, а її очі випромінювали досконалу любов. Уже пізніше більш як на ціле століття в маленькому, бідному, спочатку ніким не знаному югославському селі Меджугор'є Матір Спасителя скаже: «Якби ви знали, як я люблю вас, то ви б плакали від радості».

Підготувала Марія ЧОРНЕНЬКА
Італія.

★ Роздуми

Чи дорогі ліки від депресії?

Одного відомого психоаналітика студенти запитали: «Що би ви порадили людині, яка перебуває в депресії?» І викладач відповів: «Я б порадив такій людині вийти на вулицю, знайти якогось потребуючого і йому допомогти». Звичайно, всі були здивовані, адже очікували від професора якоїсь глибокої і серйозної відповіді.

Нерідко й до мене, знаючи, що я семінарист, звертались за допомогою люди, які потрапили в депресію. Є різні техніки праці з такими людьми. Я обрав наступну: малював на аркуші білого паперу в самому центрі велику крапку, а потім робив її жирнішою і пи-

тав: «Що бачиш?». Більшість говорили про цю чорну, жирну пляму і не помічали великого білого аркушу, на якому вона намальована. Ось так є і з депресією: коли ми довго вдивляємось в якусь нашу проблему і заціклюємося лише на ній, перестаючи бачити

решту навколишнього світу. Людина, потрапивши у такий стан, втрачає бажання будь-що робити, забувається десь у глухий кут своєї кімнати, де її ніхто не буде чіпати, бо «і так уже все дістало!».

Основні чинники, які сприяють депресії — це відсутність руху і денного світла. Тож, щоб вийти з цього стану, потрібно усвідомлено протидіяти цим факторам. Тому, мабуть, не варто розпочинати розмову з людьми, які перебувають у депресивному стані, про те, як це погано. Це подібне до того, наче говорити полоненому: «Як ти можеш продовжувати тут сидіти, хіба не розумієш, що в тебе дружина і діти, які страждають через тебе? Негайно візьми себе в руки і виходи з ув'язнення!».

Очевидно, в такій ситуації спочатку варто підняти людині настрій, якщо є можливість, запросити погуляти на свіжому повітрі або піти кудись на чай.

Якщо випадає нагода, варто зробити якусь добру справу. Так, вказавши на позитиви в житті людини, розширивши її кругозір, намагаємось спонукати її до того, щоб вона проаналізувала, що має і чого досягла та навчилася дякувати за все це. А вдячність нашому Творцеві, близьким і собі, не залишає місця образі, ненависті, агресії, а налаштовує на позитив. Тільки тоді, коли людина вийшла зі стану заціклення, варто порадити частіше озиратися навколо себе, щоб побачити проблеми й потреби інших, змінити власний спосіб життя, щоб більше не потрапляти в такий «водняний вир».

Тепер спробуймо, ще раз перечитавши, проаналізувавши ту коротку відповідь професора, про що йшлося вище. Чи вона не геніальна?

Якщо ми збагатились, пригадаймо слова Ісуса: «Даром отримали — даром давайте» (Мт. 10, 8). І нехай Він у цьому супроводжує нас своїми знаками й чудесами (пор. Мр. 16, 17–18).

Іван ДЕРЖИЛО,
семінарист VI курсу ІФДС.

★ Капеланство

Мета служіння — спасіння людських душ

Чому капелани потрібні війську не лише під час війни та в якому моральному стані українська армія?

Історія душпастирської опіки ЗСУ розпочалася задовго до військових дій на Сході України. На різних етапах розвитку українського війська по-різному формулювалось це запитання, і водночас з'являлися різні бюрократичні перешкоди для здійснення такого важливого капеланського служіння. Зокрема, однією з таких перешкод була стаття Конституції, в якій говорилось про відокремлення Церкви від держави.

Щодо Збройних Сил України, то за часів проголошення незалежності на рівні військового командування видавалися нормативні акти, які могли б якось легалізувати працю священнослужителів, якщо не на офіційному рівні, то хоча б на волонтерських засадах.

УГКЦ саме на початку 2000-х років у Львівському військовому інституті набула системного виміру та почав роботу гурт молодих капеланів з отцем Степаном Сусом.

Особлива увага щодо необхідності задоволення духовних потреб військо-

вослужбовців з'являється з початком російської збройної агресії. Тоді представники церков так само, як представники громадського суспільства, волонтери намагалися долучитися до найважливішого елементу в обороні держави, щоб бути максимально ефективними. Спершу священнослужителі виїжджали на передову хаотично, без будь-яких регулювань. І поставало питання: як же легалізувати участь священнослужителя у житті військового колективу?

У серпні 2014 року на прохання Преосвященного Володимира Війтишина, котрий звернувся до священників із закликом прийняти дар Божого покликання до капеланського служіння у зоні АТО, я за покликом серця добровільно вирушив на схід у зону бойових дій. На той час найзапекліші бої точилися біля Іловайська.

Моє капеланське служіння мало характер бути безпосередньо з військовими. Маючи великий досвід священ-

ства, я зрозумів, що нашим захисникам потрібно відчувати бойовий дух та людяність, які має священнослужитель. Слово Боже, Святі Таїнства, сповідь чи просто психологічні індивідуальні бесіди є невід'ємною частиною життя наших воїнів. Капелан має вислухати військовослужбовців, щоб виконувати завдання за призначенням, щоб бути не просто військовослужбовцем, а воїном та справжнім захисником. Воїна взагалі не можна жаліти, у нього потрібно вірити! Його необхідно поважати і ним слід пишатись, щоб він це відчув. Жаль його знищить, зруйнує в ньому впевненість у собі, понівечить його ідентичність. Отож капелан у цій ситуації має надати душпастирську допомогу й опіку, понести разом той тягар проблем, з яким воїни зіткнулися, помолитись, закликати ім'я Боже, підвести до покаяння та сповідання і не дати душі зачерствіти, щоб у ній не оселилося жало ненависті й бажання вбивати, щоб на руках воїна не було

невинної крові. Найважливіше завдання капеланського служіння — допомогти людині залишатись людиною та поселити в її серце Бога.

Від імені усіх капеланів та воїнів, які служать у зоні АТО складаємо слова подяки Високопреосвященному Архієпископові і Митрополиту Володимирі Війтишину за підтримку і допомогу, вірним Архієпархії та нашому духовенству — за надану матеріальну допомогу, котру отримували й надалі отримують капелани та військовослужбовці. Найбільше дякуємо усім за постійну молитву, яка звершується в наших церквах, щоби захисники нашої країни живими-здоровими повернулись до своїх сімей та родин, щоб якнайшвидше закінчилась війна і запанував мир у нашій країні!

о. митр. Дмитро БІГУН,
військовий капелан,
декан Рогатинський

★ Людина і суспільство

Чи потрібне мертвим СМІТТЯ?

Кожного року у передвеликодній час на українських цвинтарях спостерігається рух та пожвавлення: діти та внуки, осиротілі батьки, брати чи сестри, а то й просто близькі приятелі чи далекі знайомі впорядковують могили тих, хто відійшов у вічність. Чистять надгробки, підфарбовують хрести та огорожі, виполюють бур'ян і часто закінчують такі впорядкування могил прикрашанням їх штучними квітами з паперу та пластику. Весняне сонечко, виглянувши з-за хмар, яскраво освітить орхідеї, соняшники, ромашки, троянди, волошки, гербери, піони, гвоздики, лілії, хризантеми, які здалеку не відрізниш від живих квітів. На свіжих могилах вишикуються в ряд штучні вінки, тріпочучи на вітрі траурними стрічками з такими гарними написами... Та мине деякий час — і вся ця «краса» перекочує на смітник, залишаючи запитання: «А чи було потрібне оте сміття мертвим?».

Українська Греко-Католицька Церква не вперше просить своїх вірян відмовитися від штучних квітів та вінків на могилах. Але традиція, яка вкоренилася на наших землях від більшовиків і яка не несе жодної богословської символіки, продовжує жити в українських містах та селах.

Кожному такі речі недешево і за ті кошти можна було б придбати куцки живих квітів на вшанування померлих. Однак є одне але: за живими треба доглядати, знову ж таки — поливати їх, обрізати, прополювати. А тут раз на рік виконав свій обов'язок перед померлими — і сусідам та родичам не соромно в очі дивитися. Віддати кесарю кесарево, а з Богом потім розберемося...

Священники наголошують, що душі померлих потребують не квітів і пам'ятників, а наших молитов. Проте й на «Отче наш» не у всіх вистачає часу. А що вже казати про часті відвідини цвинтаря? Чи не тому простіше

Заклик Бюро Києво-Галицького Верховного Архієпископства УГКЦ із питань екології до відмови від пластикових вінків та квітів

Бюро Києво-Галицького Верховного Архієпископства УГКЦ із питань екології закликає відмовитися від шкідливої практики — прикрашання гробів померлих пластиковими квітами та вінками, що набирає широкомасштабного виміру напередодні свята Воскресіння Христового.

В цей час вірні, бажаючи віддати шану померлим родичам та знайомим, приносять на цвинтарі тонни різнокольорового пластику, як правило, не задумуючись про те, що ця практика не тільки позбавлена смаку і логіки, але є дуже шкідливою для природного довкілля та небезпечною для здоров'я і життя людей. Пластик заповнює кладовища. Здебільшого, щоб хоч якось дати собі раду, його спалюють, причому в довкілля виділяються шкідливі сполуки, в тому числі й діоксини, які мають канцерогенну дію і, відповідно, спричиняються до розвитку онкологічних захворювань.

Апелюємо до здорового глузду і свідомості християнської відповідальності за себе, ближніх і все Боже створіння — природу і просимо відмовитися від пластикових квітів та вінків на цвинтарях. Висловлювати свою пам'ять і пошану до померлих маємо не приносячи мертві пластикові вінки та квіти, але насаджуючи живі. Свято Христового Воскресіння — це свято життя. Його символом є не мертва пластикова квітка, але жива рослина. Попри те пам'ятаймо, що найкращим даром для усопших є наша щира молитва.

Д-р Володимир ШЕРЕМЕТА,
керівник Бюро УГКЦ з питань екології.

раз на рік принести померлим штучних квітів, аби не зобов'язувати себе бути відповідальним за квіти живі?

Жива квітка чи рослина на могилі символізують продовження життя по-

мерлого. А що символізує вироблений десь у Китаї та куплений на базарі чи в магазині ритуальних послуг крам?! За кілька тижнів вітер розносить кольоровий пластик та облізлий папір по

всьому цвинтарі й прилеглих до нього вулицях, потрапляє в річки, в ставки, в озера, на городи й пасовища. Ті, кому це небайдуже, збирають все це сміття і спалюють десь у закутку, отруюючи самих себе та інших людей шкідливими випарами (утилізація такого сміття мала б відбуватися на спеціальних полігонах чи на заводах з переробки сміття). Згодом близькі люди раптово хворіють онкологічними хворобами, захворюваннями легень та горла, а ми дивуємося: «Звідки це нещастя береться?».

Хтось може сказати: «А я дешевих речей не купую, навіть вінки та штучні квіти вибираю найдорожчі». Проте, віддаючи шану померлій людині, не варто купувати найдорожчих вінків — за якийсь час вітер та дощ обшарпають їх так само, як і дешевий ширпотреб, і вони теж опиняться на смітнику. Краще віддати ці гроші засмученим родичам покійного. Але марнославство — то велика сила: про грошовий дарунок знатиме тільки родина небіжчика, а дорогий вінок із написом побачать усі, хто прийшов провести покійника в останню путь. То кого ж тоді вшановуємо?

Мертвим, як уже говорилося, допоможуть тільки наші молитви, а не вінки й кам'яні надгробки, однак їхнім душам приємно буде знати, що на могилах квітнуть живі квіти чи ростуть дерева. Можна висадити біля могили ялівець чи туї, однак треба зважати на те, що в них досить розгалужена коренева система, яка згодом може зашкодити пам'ятникам та спричинити незручності при копанні свіжих могил. Краще прикрасити могили живими квітами, для чого чудово підійдуть ірис, календула, конвалія, фіалки, чорнобривці, барвінок, нарциси, братки, маргаритки, незабудки. Тут вибір уже залежить від смаків та місця й ґрунту, на якому розташована могила — одні з них краще пристосовані до чорнозему, піску, глини; інші — гірше. Деяким рослинам потрібне сонце, інші чудово почувуються в затінку... Але такі квіти ніколи не стануть сміттям на цвинтарі. А доглядаючи за квітами, ми водночас і помолимося за душі усопших.

Тарас БАЛДА.

★ Вісті з парафій

Хресна Дорога в Долині

11 березня вулицями міста Долина пройшла Хресна хода за участю представників різних професій. Вже стало доброю традицією у Хрестопоклонну неділю проводити цей масовий духовний захід.

Організаторами дійства виступили представники парафії св. ап. Андрія Первозванного (адміністратор о. Богдан Тисяк). З благословення протопресвітера Долинського о. Зореслава Котовича на молитву прибуло численне духовенство. У Хресній Дорозі взяли участь священники Долинського деканату, протопресвітер Болахівський о. Дмитро Павлик, ігумен Гошівського монастиря о. Вінкентій (ЧСВВ).

Хрест від стації до стації несли люди різних професій, зокрема священники, сестри монастиря Пресвятої Родини, молитовні спільноти «Матері в молитві», «Апостольство молитви»

та інші, дитячі парафіяльні спільноти «Парадізо», «Полум'я любові», «Родина у Христі» та організація «Пласт»; освітяни, працівники охорони здоров'я, воїни АТО і волонтери, працівники культури і ЗМІ, представники міської та районної влади, працівники поліції та служби надзвичайних ситуацій, працівники нафтогазової промисловості, парафіяни церков Різдва Пресвятої Богородиці, Серця Ісуса і Серця Марії, св. ап. Андрія Первозванного та всі бажаючі.

Після чотирнадцятої стації о. Зореслав Котович та о. Богдан подякували присутнім за участь у Хресній Дорозі, а також всім, хто долучився до її проведення.

На закінчення було виставлено для почитання часточку Животворящого хреста Господнього.

о. Ігор ЛІПЧАНСЬКИЙ,
прес-секретар Долинського
протопресвітеріату.
Світлина Романа ШИМКОВИЧА.

★ Актуально!

НЕ ПЕРЕТВОРЮЙМО Святу Літургію на рутину

У минулому номері «Нової Зорі» була надрукована стаття про поведінку у церкві наших дітей. Знаєте, я дуже часто усвідомлю просту істину: перш ніж виховувати дітей, погляньмо на поведінку дорослих. Поміркуймо сьогодні про це.

Один священик навчав, що на Літургію треба йти зранку, а потім планувати свій день. Так, звісно, найкраще, бо перше місце з усіх справ належить Господу, і тоді день з Божим благословенням у повному нашому розпорядженні. Але для мене найкращою є Літургія о 18-й годині, бо тоді я уникаю багатьох речей, які відволікають мене у церкві. Їх стало так багато, що я вирішила поділитися з читачами деякими моїми небайдужими враженнями.

Отже, часом я маю йти до церкви зранку і тоді налаштовую себе ще дорогою. Кажу собі, що не відволікатимусь, не дратуватимусь, буду уважною...

1. І от я у церкві. Звісно, більшість людей приходять до храму на Літургію десь за 15-20 хвилин до початку, тоді й люди з попередньої Служби Божої вже розходяться і хор ще не співає, і це той час тиші й спокою, коли комфортно молитись. Але черга, щоб поцілувати ікону на тетраподі, така довга, що марна справа дочекатися, а потім ще мати час помолитися. Чому ця черга така велика? Чи помічали ви, як більшість прихожан чекають моменту, коли стануть безпосередньо перед тетраподом і аж тоді неквапливо хрестяться, цілують ікону, і то декілька разів, потім знову хрестяться і аж тоді роблять крок вбік, даючи можливість приступити наступній людині. Це вимагає часу. Секунди складають хвилини, а хвилин до початку Літургії не так уже й багато. Ви можете заперечити мені, сказавши, що у кожної людини своє розуміння і свої підходи у всьому, а особливо у духовних речах. Але хіба Дім Господа не є тим місцем, де ми мали б хоч намагатися зважати на інших?

2. Тож, критично оцінивши свої шанси, не стаю у чергу, а одразу беру килимок і стаю молитись. Роблю знак хреста і поринаю в думки. Та де там! Двоє панів, які, очевидно, прийшли до церкви раніше, вже помолились і тепер відверто нудьгують, обговорюючи політику та спільних знайомих. Зупиняю молитву. Не можу сконцентруватись. Повертаю голову, сподіваючись, що чоловіки припинять розмову, бо ж заважають вони не лише мені. Ніякої реакції! Тоді моя молитва стає поверхневою, я молюсь неухважно і напружено, хоча я з усього серця завжди вірю, що Господь знає все, що я мала йому сказати.

3. «Благословенне Царство Отця, і Сина, і Святого Духа...».

Я так люблю ці урочисті слова початку Літургії. А тоді... дві секунди паузи, бо хор налаштовує іншу тональність. Про хор — трохи пізніше. Отже, усі вже моляться велику екстенію, аж от жіночка, яка трохи спізналась, протиснула наперед і ... стала на-

вокішки молитись. Священики часто наголошують: якщо ви запізнались на Літургію, коротко помоліться дорогою, перехрестіться при вході до церкви й одразу моліться з усіма, бо Літургія і є найвищою формою молитви. Але який це має стосунок до мене? Ця пані, помолвшись, повертається і вітається з усіма, хто стоїть ліворуч і праворуч від неї... Така ввічливість зараз є недоречною. Якщо ми запізнались і усі довкола уже моляться, не привертаймо увагу до себе. Поважаймо почуття інших людей, яких ваше привітання, можливо, вириває з того приємного стану занурення в молитву.

4. А тепер повернімося до хору. Нечесно буде, якщо я для прикладу назву колектив, який поважаю і люблю, бо він не єдиний достойний хор у місті, але під його спів молитись

Перевірмо, чи разом з Царськими воротами не зачинились ворота наших сердець, чи може люблячий і Божественно добрий погляд Ісуса поглянути у глибини нашої душі.

легко і спокійно. Молитви священиків переливаються з хором ангельських голосів гармонійно й невимушено. Навіть найдовші частини у Літургії хор співає так, що дуже легко залишатися думками з Богом на Літургії, а не мандрувати у далекі далі своїх мрій. Можливо, деякі регенти хорів думають, що, співаючи щонайпротяжніше, вони співають краще? На мою думку, спів хору — це супровід молитов, а не концертна програма складних хороших творів, особливо, коли майстерність хорового співу ще у процесі зросту.

5. Бувають у церкві народні хористи, тобто люди, які думають, що вони добре вміють співати, і тому інші обов'язково теж мають оцінити їх вокальні дані. Вони співають не влад і обов'язково голосно. Я жодного разу зауваження таким людям не робила. Навіть перейти в інше місце, подалі від такого співака, було якось незруч-

но, адже людина старається, хоча й дуже відволікає.

6. Зараз — час особливих молитов. Хресна дорога — одна з них. Зазвичай Хресну дорогу моляться після Літургії Напередосвячених Дарів, так що люди вже після Причастя шикуються у рівенькі ряди, щоб зручно було стати на коліна і зробити доземний поклін. Уже вкінці Літургії у церкву ще заходять парафіяни, які прийшли на Хресну дорогу. Дехто обов'язково стане поміж рядами, тобто тій людині, яка стоїть позаду, уже незручно стати на коліна, треба робити крок назад і створювати незручності іншим. Тож, звертаймо на це увагу, подбаймо не лише про себе, переконаймося, що й людям навколо нас теж зручно молитись.

7. Ось і закінчується Літургія. Священик уділяє благословення, хор співає «Амінь»... Через 2-3 хвилини після того, як священик закрив Царські ворота, храм, такий урочистий і втаємничений, стає шумним. Це знайомі радо обмінюються останніми новинами, храм наповнюється човганням і цоканням каблучків, це люди поспішають поцілувати ікони. Ніхто не звертає увагу на тих людей, які все ще перебувають на молитві, а храм такий ще намолений! Маймо терпіння ще декілька хвилин і почекаймо з розмовами. А вже коли вийдемо з храму, тоді будемо насолоджуватися бесідами з друзями.

8. Але якщо у нас нема якоїсь термінової справи, не поспішаймо виходити з церкви. А якщо поспішаємо, то будьмо делікатними, щоб не заважати тим, хто ще спілкується з Ісусом, адже Ісус ніколи не залишає храм після того, як зачинили Царські ворота. Затримаймося ще на 10-15 хвилин. Перевірмо, чи разом з Царськими воротами не зачинились ворота наших сердець, чи може люблячий і Божественно добрий погляд Ісуса поглянути у глибини нашої душі.

Не перетворюймо Святу Літургію на рутину!

Наталія ЗАБИЛА.

★ 3 поетичного блокнота

ПОЧУЙТЕ МЕНЕ

(Пам'яті Героїв Небесної Сотні)

А чи можна сказати словами
Що летить у ці дні небесами
Тобі, сину, Небесний Герою?!
Тисне серце від болю і жалю,
Ішли поруч батьки із синами.
Голос мами: «Я, синку, з тобою,
Подзвони, десь там тато із вами».

Стрілянина, вогонь, крик і дим —
Все змішалось в морози лютневі,
Плач і сльози. Не знав син за ким,
Та молився Святому Отцеві.

Помолився і страху нема...
Поруч — друзі і треба вставати,
Бо ішли всі туди не дарма,
Свою гідність отам захищати!

Як багато таких молодих
Полягло у ті люті морози...
Пригадати їх треба усіх,
Дарувати слова нагороди.

Ім дівчата несли сумні квіти,
Непомітно утерши сльозу,
Не одна ждала радо зустріти,
Та зустріла не вас, а труну.
Сини, дочки без вас народились,
Не побачили тата свого...

Дуже ждали, а ви — не вернулись.
Мирний час. А чого так було?
Жінки й діти в молитвах згадають,
У сльозах пом'януть матері.
Вам нові пісні заспівають
У скорботі, у болі, в жалі.

Катерина ГУРАЛЬ,

с. Нові Кривотули Тисменицького д-ту.

БЛУДНІ СИНИ

Ісус нас кликав і прощав,
Як з каяттям ми приходили.
Він в сповідальниці чекав,
Щоб Бога ми перепросили.

А десь Голгофська висота
Гріхи людські й тепер збирає
І знов Ісуса до хреста
Гріхами тими прибиває.

Гріхи великі і малі
Не тільки Бога ображають.
Вони тут душі на землі
Прибити до землі жадають.

Нас гріх рабами поробив,
Але Господь, наш добрий Тато,
Чекає блудних нас, синів,
І не стомився Він чекати.
Якщо ми йдемо з каяттям,
То Бог дарує нам Причастя,
Щоб ми із рабського життя
Вернулись у синівське щастя.

Богдан СИМКИВ, м. Калуш.

ЩО ЗНАЧИТЬ ЖИТИ?

Що значить жити? Господи, скажи,
Для чого я ходжу по світі цьому?

Якщо важка моя дорога, поможи
Здолати на шляху моєму втому.
Я знову йду і бачу босі ноги
Та їхні душі чисті, мов вода.
Хто знає смак тернистої дороги,
Для того босі ноги — не біда.
Хто мало їв, той хліб свій збереже,
Не кине навіть зернятка зогнати.
Той, хто чекав, завжди своє діжде,
Хто помирав, той дужче хоче жити.
В сумних очах є так багато правди,
Багато сповіді, закопаних думок,
Які, напевне, там уже назавжди
Залишаться в душі між сторінок.
Напевне той, хто вірить, не кричить,
А тихо йде і робить своє діло.
Признається лиш той, в кого болить,
Запалить тільки той, в кому горіло.
Я довго йшов, і ось що зрозумів:
Що дав Господь, тим треба дорожити,
Не відмовляйтесь від Його дарів,
Ось що, напевне, значить слово «жити»!

Василь КЛИМАК

★ Про те, що хвилює

Специфічні бігборди — спосіб профілактики ВІЛ-інфекції чи деградація?

Останнім часом іванофранківці зі здивуванням спостерігають численні бігборди дивного змісту з основним гаслом «з презервативом як по нотах». За іронією долі три бігборди розташовані поблизу музичної школи №2 ім. Барвінського.

Не одна дитина, яка йде на заняття з музики, питається у батька: «Що це за ноти, що таке презерватив? Чи вчитимуть цим нотам на спеціальності чи на сольфеджіо?» Що відповідати? Варто сказати, що люди, які поставили оці бігборди, просто займаються ошукаством. Що такі бігборди не стосуються ні музики, ні нот, і що вони протипоказані для дітей. Та, зрештою, яким чином у громадських місцях загального користування відділити дітей від дорослих, а серед дорослих, як відділити ті групи ризику, які представлені на бігборді, і яким адресується ця специфічна інформація?

Як у загальному публічному просторі, де є різні вікові категорії людей і людей з різними переконаннями, віруваннями, освіченістю, з різним ставленням до вільних інтимних стосунків, представляти схожу рекламу і хто на це дає дозвіл? То, все-таки, що ж зображено на бігборді? Там є чотири чоловіки не надто свіжої і не дуже привабливої зовнішності, які, що стає зрозуміло, пропагують інтимний контакт, але з профілактичним засобом, із цинічним посиланням на ноти: «до — добрий», «ре — регулярний» і «мі — з мінімальним ризиком». Ймо-

вірно, йдеться про гомосексуальний акт, оскільки його представляють тісно згруповані четверо чоловіків у чорному. А тепер хотілося би запитати: чи з моральної точки зору допустимо пропагувати подібні речі на вулиці, тобто у громадському місці для всіх? Така реклама могла би «прикрасити» хіба, що закритий заклад розпусти, а саме, публічний дім для специфічного кон-

тингенту. Цікаво, що в Україні подібні заклади є поза законом, а на вулицях українських міст уже йде їх реклама повним ходом, і то без жодної реакції з боку влади й правоохоронців! Чи має ця реклама відношення до профілактики СНІДу? Звичайно, що ні. Реклама розпусти тут тільки маскується під профілактику СНІДу, бо в кутику бігборда намальовано буквочками: «Не дай СНІДу шанс».

До відома мешканців Івано-Франківська і тих, які займаються пропагандою «безпечного сексу»: немає країни світу, де пропаганда, продаж і роздача презервативів призвели б до зменшення випадків зараження на ВІЛ! Тим більше, така «профілактика» ніяк не

струмує ні захворюваності, ні смертності саме від СНІДу! Цю проблему цілком визнала ВООЗ і нова програма ЮНЕЙДС з профілактики ВІЛ-інфекції. Ними прийнята нова стратегія подолання епідемії ВІЛ-інфекції під назвою Fast-Track, тобто «прискорення», або стратегія 90-90-90. В рамках цієї стратегії вже до 2020 року треба виявити 90% людей, які живуть з ВІЛ шляхом

поголовного і частого тестування дорослого населення; 90% людей, яких виявлять як ВІЛ-інфікованих, варто лікувати антиретровірусною терапією і в 90% людей, які отримуватимуть лікування, вірусу в крові не повинно

бути. Визнано, що тільки в такий спосіб можна надіятися на призупинення епідемії, бо від людини, яка ефективно вживає специфічну терапію, вірус не передається.

Що зроблено в Україні для досягнення цієї мети? Звичайно, що нічого, окрім гучних декларацій! Немає жодного виваженого плану, директивного документу, відповідальних також немає. Натомість центр соціального здоров'я маскує свою бездіяльність ось такого роду бігбордами. Варто мати на увазі, що така реклама псує природну мораль народу, дико вдирається у душу маленьких дітей, незрозумілих підлітків і молодих людей. Вона є прямим заохоченням до неприродно-

го і шкідливого для людини «вільного сексу». За тим всім слідує велика трагедія у житті маленької людини, куди прийде ВІЛ, СНІД, самотність і смерть.

Відкріймо очі й критично подивимось на цю справу. Як можна подолати ВІЛ і СНІД, які є породженням розпусти, розпустою? Це те саме, що вчити потопуючого дихати у воді, даючи йому надію, що він там, на дні, виживе в такий спосіб. Сліпий, який веде сліпого, чи не двоє упадуть у яму? Доречно пригадати, що до пророка Валама ослиця заговорила людським голосом, попереджаючи його перед гріхом вигорювати власні пророцтва комусь на угоду за гроші, і той, не зійшовши з хибної дороги, загинув. Наші валами також йдуть шляхом впертого твердосердя і нерозуміння істини, обдурюють народ ще більше, не даючи йому отямитися і самому зробити певні рятівні висновки.

Скільки ж коштів витрачається на таку рекламу, і то не тільки в Івано-Франківську, але й у всіх містах країни? Чи задумуються організатори такої акції над тим, що в лікарнях України є багато хворих на СНІД, багато помирають, не маючи необхідних ліків з причини недофінансування медицини? Нічого дивного, що такого роду «реформи» помалу приводять до руйнації національної системи охорони здоров'я і тисяч смертей наших співгромадян, незважаючи на всі зусилля рядових медиків.

Ростислав ОЛЕКСИН,
лікар-інфекціоніст.

Молитва до Пресвятої Богородиці

О Мати скорботи, черпаючи силу з гори, Ти стояла під хрестом. Ти ділила страждання з Ісусом і з ніжною турботою взяла Його в свої руки, оплакуючи і скроплюючи своїми сльозами.

Ми звеличуємо Твоє довір'я, з яким Ти прийняла життя, яке Бог дав Тобі. Ми звеличуємо Твою любов, з якою Ти знесла з Ісусом весь смуток його страждань.

Ми хочемо йти за Твоїм прикладом і стояти з усіма Твоїми дітьми, що потребують любові та втіхи. Мати Божа, будь з нами впродовж усього нашого життя та піклуйся про нас в усіх наших потребах. Молися за нас тепер і в годину нашої смерті. Амінь.

★ Пам'яті справжнього українця

Молитва змінює життя!

Свою віру в Бога Павло Уграк (нар. 5 березня 1931 р. в с. Грушів на Коломийщині) не приховував у радянські часи. Кожен урок німецької мови, яку викладав у школі, учні спільно з ним розпочинали з молитви «Отче наш».

Одного разу у нього на відкритому уроці були присутні семеро інспекторів. П'ятеро з них, почувши молитву, вдали, що не зрозуміли, про що мова. А двоє — донесли партійній владі. Наступного дня вчителя звільнили зі школи і на кілька місяців запроторили до психіатричної лікарні.

У ті безбожні часи психотропні препарати широко застосовувались для «лікування» іншодумців. Павлу Уграку нагадали, що він хотів поступити в Духовну семінарію, що споруджував з вуйком на подвір'ї дерев'яну каплицю, що тато був дяком у Космачі. І хоча Павлові погрожували, своєї віри він не зрікся.

А з 1984 року почав дякувати в церкві рідного Грушева та навколишніх селах. За 25 років дя-

кування було так, що від села до села ходив пішки, незважаючи на люті морози. Чоловік сумлінно виконував свої обов'язки. Був безсрібником, грошей за свою працю не брав. Свою пенсію надсилав дітям та онукам на Тернопільщину. Вдома мав пасіку. Усі свої книги заповів бібліотеці с. Грушева. Християнське виховання передав своїм дітям, онукам та правнукам.

9 лютого 2018 року цей чоловік відійшов по вічну нагороду до Бога. Помоліться за безсмертну душу раба Божого Павла молитву «Отче наш» і ті, хто були його учнями, і ті, хто його ніколи не бачив. Хай наша молитва підніметься до неба та буде вислухана Господом!

о. Володимир ГУК
Коломийська єпархія.

★ Вітаємо!

Парафіяни церкви св. Івана Богослова м. Богородчани щиро вітають із 45-річчям від дня народження

о. Михайла МОМОТА.

Бажаємо Вам, дорогий отче, і надалі ревно та радісно виконувати довірені святою Церквою обов'язки, ведучи Божий люд назустріч милосердному Господеві.

Нехай щедрий і добрий Небесний Отець обдаровує Вас міцним здоров'ям, глибокою і незламною вірою, невичерпною енергією, оптимізмом, силою для подальшої довгої та плідної праці у Христовому винограднику, всілякими гараздами.

Ми всі бажаємо Вам весняного тепла,
Щоб ласка Божа все на Вас спливала,
Щоб Ваша мудрість й вічна доброта
Серця людській завжди зігрівала.

Парафіяни церкви Собору Пресвятої Богородиці с. Суходіл Рожнятівського деканату вітають з днем народження

о. Романа МАЗУРА.

Всечесний отче, дякуємо Вам за те, що своїм прикладом служіння Господеві, молитвами та повчаннями провадите нас правдивою дорогою Божих заповідей.

Молитовно просимо для Вас міцного здоров'я, Божої благодаті, Господнього благословення, дарів Святого Духа, опіки Пресвятої Богородиці на довгий вік, на многії літа!

* Словник-антисуржик

Мова — душа нації!

Найтипівіші та найчастіші помилки

Неправильно

- * Вияснити
- * Да
- * Даже
- * Дальше, і так дальше
- * Не дивлячись на...
- * Додержуватися
- * Додавити, добавочно
- * Доказувати, доказати
- * Допускати, що...
- * Досрочно
- * Достоїнство, з достоїнством

Правильно

- * З'ясувати
- * Так
- * Навіть
- * Далі, і так далі
- * Незважаючи на...
- * Дотримуватися
- * Додати, додатково
- * Доводити, довести
- * Припускати, що...
- * Достроково
- * Гідність, з гідністю

Підготувала Людмила ІВАНОТЧАК.

НОВА ЗОРЯ

ВАША
ХРИСТИЯНСЬКА
ГАЗЕТА!

Передплатити газету ніколи не пізно!

Вартість передплати через відділення Укрпошти — 17,28 грн. на місяць,
через редакцію — 14,45 грн. на місяць.

Передплатний індекс — 30072.

Передплачуйте «Нову Зорю», пропагуйте та розповсюджуйте її,
будьте апостолами Господа і Церкви!

ХРЕСНА ДОРОГА

вулицями Івано-Франківська

«Хресна дорога» —
молитва народна, яку
кожна людина може
молитися сама, в
приватній формі.

Але ці молитви будуть
сильнішою та
ефективнішою, коли ми
молитимемося спільно».

Митрополит Володимир
Вітвіцький

25
березня
2018
14:00 год.

Початок — біля храму Царя Христа,
монастиря ро. Василя, що на
вул. НЕЗАЛЕЖНОСТІ, 181
(мікрорайон Майзлі).

ЗАВЕРШЕННЯ — біля Архікатедрального і
Митрополітського Собору
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

Початок запрошуємо всіх
на Зрину Дорогу
та спільну молитву
за мир в Україні.

1926
1991
2018

НОВА ЗОРЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ГРЕГО-КАПОЛІЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ
Індекс 30072 реєстр. № КВ 112 від 28.09.1993 р.

Обсяг 1,95 ум. друк. аркуш.
Виходить щотижня

Газета віддрукована офсетним способом
Видруковано видавництвом «А-Прінт»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28
тел. (0352) 52 27 37, (067) 350 17 94
a-print.com.ua. Зам. № 292.

Роздрібна ціна примірника 5 грн. Наступне число «Нової Зорі» вийде 22 березня

Старуня вітає Патріарха!

29
квітня
2018
с. Старуня
Парафії св. апп.
Петра і Павла
Івано-Франківська
Архієпархія

125-річниця вчора народження
блаженного священномученика

Симеона Лукача,
а також

освячення та відкриття музею
«Блаженного священномученика
Симеона Лукача та підпільної УГКЦ»
Програма святкування:

10:45 Зустріч Блаженнішого Патріарха Святослава;
11:00 Архієрейська Божественна Літургія, яку
очолить Отець і Глава УГКЦ Святослав;
13:00 Освячення і відкриття музею.
Орґанізатори 067 34 41 374

Паломницький відділ «Байдюк-Тур»

ЗАПРОШУЄ В ПАЛОМНИЦТВА ДО МЕДЖУГОР'Я!

• В часі Великого посту **26 березня — 31 березня** (6 днів / 130 євро+200 грн).

• В місяць Богородиці — **30 квітня — 5 травня** (6 днів / 130 євро+200 грн).

• Підготовка до посту (1 день відпочинку на морі) **30 травня — 5 червня** (7 днів/165 євро+200 грн).

• Річниця Об'явлення Богородиці — **23 червня — 30 червня** (2 дні відпочинку на морі) (8 днів / 165 євро+200 грн).

13 липня-23 липня — (4 дні) та відпочинок на Адріатиці Дрвенік (Хорватія) (5днів), 11 днів / ціна уточнюється.

• Младіфест — 2 дні на морі — **30 липня — 7 серпня** (9 днів / 175 євро+200 грн)

• Відпочинок на Адріатичному морі (7 днів) із духовною відновою в Меджугор'є (3 дні) **13 серпня — 23 серпня** (11 днів / ціна уточнюється) (4 дні) та відпочинок на Адріатиці Дрвенік (Хорватія) (5 днів) **10 вересня — 20 вересня**, 11 днів / ціна уточнюється.

• Під Покровом Богородиці. Відвідання Марія Повч та Будапешту **30 вересня — 5 жовтня**, (6 днів / 140 євро +200 грн).

29 жовтня — 3 листопада, 6 днів /130 євро + 200 грн.

28 листопада — 03 грудня, 6 днів /130 євро + 200 грн.

• Святкування Різдва Христового **21 грудня — 26 грудня**, 6 днів /130 євро + 200 грн.

Під духовним супроводом о. Володимира Лося
Деталі та запис в групі: +38 (099) 230 70 07, +38 (063) 230 70 07

ОХОРОНА ХРАМІВ

Встановлюємо за 1 день
безпроводну охоронну сигналізацію
без використання кабелів.
Підключаємо на пульт охорони або
оповіщення по дзвінку чи СМС.

096 463 19 95 050 338 98 40
desa.net.ua

ТЕПЛІ КИЛИМКИ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ ХРАМІВ

Нагріваються до 40°C за 30 хв.
Ширина 55 або 105 см, довжина до
400 см. Потужність 220 Вт/м².
Прорезинений ковровин з двох
сторін. Можливий вибір кольору.

098 727 05 42 095 056 92 35
teploline.com.ua

Ідентифікаційний код 13641226
Розрах. рахунок редакції: 2600202239794
ПАТ «Кредобанк» м. Івано-Франківськ
МФО 325365
Адреса редакції: 76018
м. Івано-Франківськ, площа А. Міцкевича, 5
телефони: (0342) 52-73-48, 2-54-49;
факс 55-24-45
http://novazorya.if.ua
e-mail: gazeta.nova.zorya@gmail.com